

STUDENTEN-WEEKBLAD.

Redacteuren: J. B. H. Coenen, D. A. de Fremery, N. G. Kam, H. F. Karsten,
D. G. M. Koch, J. L. A. Ledeboer, M. J. Granpré Molière, S. H. Stoffel.

Dit blad verschijnt Donderdags, behalve in de vacantiën. De abonnementsprijs is f3,50, bij vooruitbetaling f3,— per jaar.

De jaargang loopt van 1 October tot 30 September. De prijs der advertentiën is 10 cents per regel.

UITGEVER:
J. WALTMAN Jr.
DELFT.

Inzendingen die Dinsdagmiddag 12 uur niet aan het redactie-adres zijn bezorgd, kunnen niet meer in het eerstkomend nummer worden opgenomen.

Het adres voor redactie en administratie is:
Binnenwatersloot 33.

VRIJDAG 11 DECEMBER

Feestelijke Uitreiking van het LUSTRUM GEDENKBOEK

waarbij

KROEGJOOI

met welwillende medewerking van I.G.O.V.

Aanvang 11 uur.

Eerstvolgende Redactie-Vergadering ten huize van den heer M. J. GRANPRÉ MOLIÈRE, Oude Delft 223, Dinsdag 15 December, te 4 ure.

SOCIALE AANGELEGENHEDEN EN WETENSCHAP.

Over Vrijheid.

(Zie ook 't laatste hoofdstuk van „Theorie en Practijk van het Britsche Vakvereinigingswezen”, van S. en B. Webb).

Het begrip vrijheid is zeer ruim.

Men spreekt onder veel meer van nationale vrijheid, gewetensvrijheid, persoonlijke vrijheid, staatkundige vrijheid.

En wat de een als vrijheid toejuicht, is voor den ander een oorzaak van dwang en onderdrukking. De rechten en vrijheden van den feudalen adel rustten zwaar op den boerenstand, de vrijheden der gilden belemmerden de bourgeoisie in de volledige ontplooiing harer oeconomische krachten. De Nederlanders, die in den 80-jarigen oorlog tegen Spanje, de gewetensvrijheid hadden veroverd, belemmerden nog anderhalve eeuw de Katholieken in de uitoefening hunner godsdienst en zonden nog geen zeventig jaar geleden dragonders op de Afscheidenen af. De Amerikanen, die zich vrij hadden gevochten van Engeland behielden nog bijna een eeuw de slavernij, en Engeland, dat altijd als kampioen optrad voor de vrijmaking der neger-slaven houdt sinds onheuchelijke tijden Ierland in de schandelijkste nationale en maatschappelijke onderdrukking. De vrije concurrentie beteekent de dood voor den oeconomisch zwakke, en de „vrijheid van arbeid” levert in heel wat gevallen de stakende arbeiders weerloos over aan het kapitaal.

Zoo hebben alle individuën en alle volkeren als vrijheid altijd die rechten en instellingen gehuldigd, welke een waarborg boden voor de volledigste ontplooiing hunner eigenschappen, meestal zelfs ten koste van anderen. Zoo ook handelde iedere klasse.

De vrijheden der Grieksche republieken berustten op den arbeid der slaven; die van den middeleeuwschen adel op de hoorigheid der boeren. En de aanwezigheid van een loonproletariaat is de basis voor die der bourgeoisie.

Maar de vrijheden omvatten telkens ruimer kringen, komen aan steeds grooter volksmassa's ten bate: naarmate breeder volkslagen, tot nu toe in slavernij, in maatschappelijke,

politieke of nationale onderdrukking levende, zich emancipeeren, en hunne vrijheden weten door te voeren, wordt aan steeds meer menschen de gelegenheid geopend tot de ruimst mogelijke ontplooiing hunner individualiteit. En wanneer eenmaal elke klassenheerschappij tot het verleden zal behooren, dan zullen die vrijheden kunnen opbloeien, welke aan de gansche menschheid ontwikkeling en welvaart waarborgen. Indien we zóó het begrip vrijheid opvatten, dan kunnen we verzekerd zijn, dat de toekomst ons haar in ruimer mate en hooger vorm zal brengen, dan het heden kent en dan het verleden ooit gekend heeft.

Verstaat men echter onder vrijheid niets anders dan de mogelijkheid zijn lusten en grillen te kunnen botvieren, iedere oogenblikkelijke neiging te kunnen volgen, dan geloof ik dat zij steeds meer beperkt zal worden. En dat niet uit zucht tot vorming van nieuwe voorrechten en privileges, maar alleen ter wille van het belang, de vrijheid van het algemeen. Absolute individueele vrijheid kan alleen bestaan in een samenleving, waarin de individuën uiterst los van elkaar in hun onderhoud voorzien: bij een Indiaansch jagervolk, misschien nog bij nomadiseerende herderstammen. Naarmate echter de menschheid zich ontwikkelt, de productie zich uitbreidt, de arbeidsverdeling toeneemt, worden de banden tusschen de afzonderlijke individuën nauwer aangehaald: steeds wordt het leven van den een meer afhankelijk van dat van den ander: er ontstaan gecompliceerde betrekkingen tusschen de enkellingen: er wordt een nieuw organisme geboren: de moderne maatschappij. Naarmate deze zich verder ontwikkelt, groeit haar samengesteldheid, om te komen tot het uiterst gecompliceerde raderwerk, dat onze tegenwoordige samenleving te aanschouwen geeft. Er bestaan geen vrije, onafhankelijke individuën meer, zij kunnen niet meer bestaan: niemand bakt meer zijn eigen brood, weeft zijn eigen kleederen, bouwt zijn eigen huis. Het bestaan van allen is heden onafscheidelijk aan dat van allen verbonden.

En waar op dezen oeconomischen ondergrond een maatschappelijke bovenbouw: politieke en juridische instellingen, eigendomsverhoudingen, enz. rusten moeten deze tot beperking der individueele vrijheid leiden. Want waar zoovele draden het leven der individuën tot een spinneweb van ontelbare betrekkingen samenweven, daar zou absolute individueele vrijheid slechts vrijheid voor den sterke, den rijke, den machtige beteekenen. Als niets of niemand hem binden kan, in zijn overeenkomsten met anderen, is hij in staat den zwakke en arme zijn wil en voorwaarden op te dringen. Zoo zou in deze omstandigheden de absolute vrijheid onvermijdelijk moeten omslaan in haar tegendeel:

dwang en willekeur. Hoewel er natuurlijk tal van vrijheidsbeperkingen in den loop der geschiedenis zijn doorgevoerd, die slechts het karakter van despotische usurpaties of klassebevoorrechtiging dragen, valt dan ook niet te ontkennen, dat met de toename van differentiatie en gecompliceerdheid der samenleving vele van die vrijheidsbeperkingen noodig waren ten bate van het algemeen. En verwonderlijk is het, hoe snel men zich deze laatste laat welgevallen, zoodra blijkt, dat zij werkelijk door de maatschappelijke ontwikkeling noodzakelijk zijn geworden. Zoo zullen zeker weinigen het als een drukkenden dwang gevoelen, dat men niet meer vrij is zijn eigen rechter te zijn, dat men zich hier heeft te schikken naar algemeene regelen.¹⁾ Integendeel, deze vrijheidsbeperking is een waarborg voor de vrijheid der zwakken.²⁾ Toch zullen indertijd velen het hebben gevoeld als een aanranding hunner rechten en vrijheden: zoo b. v. de feudale adel in Frankrijk, die in veel zaken de rechtspraak uitoefende, of de middeleeuwsche ridders, die gewoon waren zichzelf „recht” te verschaffen. De restes van de individueele rechtspleging, zooals b. v. den Corsicaanschen bloedwraak, zal men stellig zonder leedwezen zien verdwijnen.

Nog gevoelen velen het als een ongeoorloofden dwang, dat de gemeenschap ingrijpt bij de opvoeding, en het onderwijs der kinderen. Toch zal weldra dit verzet verzwakken, want ook hier is de vrijheidsbeperking ten bate van het algemeen en van den zwakke: hier het kind. Nog verder. Breede kringen veroordeelen het als een schandelijk machtsmisbruik, dat sommige vakverenigingen het verplichte lidmaatschap weten door te voeren. Men denkt hier de vrijheid van arbeid aangerand. Beter ware het te zeggen: de vrijheid om zijn arbeidskracht tot elken prijs te kunnen verkoopen. Stellig hebben we dus hier weer te doen met een inkrimping van de individueele vrijheid, maarten bate van 't algemeen, in casu de arbeiders van het betreffende vak.

Naarmate de geschiedenis vordert, breidt de gemeenschap in haar verschillende organisaties haar werkkring uit: rechtspleging is geheel in haar handen, opvoeding en onderwijs reeds voor een groot deel. Het verkeerswezen wordt steeds meer en meer aan het particulier bedrijf onttrokken, men denke aan posterijen, spoor- en tramwegen. Zoo zal ook de tijd komen, dat de productie door de gemeenschap gedreven en geregeld zal worden.

De anarchisten, die meenen vreeselijk revolutionair en vooruitstrevend te zijn, als zij wenschen herstel der absolute individueele vrijheid, zijn juist uiterst reactionair, want zij drijven tegen den maatschappelijken ontwikkelingsgang in; streven naar idealen, die slechts in lang vervlogen eeuwen pasten.

Beteekent dit alles echter, dat we een tijdperk tegemoet gaan, waarin de menschheid weer tot slavernij zal vervallen, dat de vrijheid weer plaats moet maken voor dwang? Men wil het ons doen gelooven, als men bang voor het roode

¹⁾ Dit is natuurlijk abstract bedoeld. En geheel andere quaestie is, of sommige van deze regelen zelve drukkend kunnen zijn en veranderd moesten worden.

²⁾ Ook hier weer moet men deze redeneering niet verwarren met het feit, dat de justitie door individuen en klassen kan misbruikt worden.

FEUILLETON.

Zes en twintig en Eéne.

van MAXIM GORKI.

(Vertaling).
(Slot.)

„Broeders! Vandaag is de termijn om!” zeide op zekeren morgen de bakker, toen hij zich aan 't werk zette. Wij wisten dit ook wel zonder zijn mededeeling, maar schrokken er toch van.

„Kijk haar goed aan . . . zij zal spoedig komen!” zeide de bakker. Een van ons riep spijtig: „Kan men dat dan „zoo met zijn oogen zien!” En opnieuw ontbrandde onder ons een rumoerige twist. Heden zouden wij eindelijk vernemen hoe rein en onschuldig zij was, aan wie wij het beste, dat wij bezaten, geschonken hadden. Op dezen morgen gevoelden wij allen opeens, dat wij inderdaad een hoog spel speelden, dat deze beproeving van de reinheid van onzen afgod, hem zou kunnen vernietigen. Wij hadden den ganschen tijd gehoord, dat de soldaat Tanja hardnekkig

spook spreekt van den toekomstigen socialistischen dwangstaat.

Hoe ten onrechte!

We hebben gezien, hoe de ontwikkeling der samenleving noodzakelijk beperking van de individueele vrijheid met zich brengt. Maar als een gelijktijdig gevolg van diezelfde ontwikkeling zien we door den loop der eeuwen de democratie zich baanbreken, ondanks alle hinderpalen. De democratie, dat is de beweging voor staatkundige vrijheid, tot invloed op den gang der algemeene zaak, dat is het beginsel, dat wat allen aangaat, door allen dient geregeld te worden.

Zóó tracht de menschheid collectief die vrijheid terug te winnen, welke in dividueel onbestaanbaar is geworden.

Allerlei zaken worden aan onze persoonlijke macht onttrokken. Maar als staatsburgers, als kiezers, als afgevaardigden, als leden van de een of andere organisatie zullen we mede kunnen beslissen over wat ons allen aangaat: in dien zin zal onze macht steeds toenemen.

Het is dus slechts schijnbaar, dat de Vrijheid zal moeten verdwijnen: wat wij zien ondergaan is haar verouderde gedaante: als een Phoenix zal zij uit haar asch herrijzen, maar in nieuwer, hooger en schooner vormen.

TERTIUS.

Document.

Woensdagavond j.l. was hier vergadering van de kiesvereniging „Nederland en Oranje”, waar het woord werd gevoerd door den a. r. Vecht. Na afloop werd door een der aanwezige rood-geinten gevraagd, een collecte te mogen houden voor de slachtoffers der spoorwegstaking. Dit werd geweigerd, omdat „het niet vóór het begin der vergadering gevraagd was, en het bestuur er dus niet over had beraadslaagd”.

Daarna gebed. Vervolgens ging toch een der S.D.A. Pers aan de deur staan, maar wie gaven, behoorden slechts tot de sociaal-democraten; van al die aanwezige „Christenen” offerde niemand. Vrage: hebben we recht, aan huichelarij en verloochening van beginselen te denken, wanneer we hen, die zich de ware volgelingen van Jezus Christus noemen, op deze wijze den leer van hun grooten voorganger in practijk zien brengen, en, nadat ze zooeven den zegen van hunnen God over hunne hoofden hebben afgesmeekt, de zak zien gesloten houden voor anders denkenden, die crepeeren van den honger? M.

BOEKBEORDEELING.

Hoe versterk ik mijn Geheugen?

Eene volledige handleiding nimmer iets te vergeten, door William Walter Atkinson, J. C. DALMETER, Amsterdam.

Ik kan over dit boek niets anders dan lof hebben. Helder en eenvoudig geschreven, is het begrijpelijk voor

en onweerstaanbaar vervolgde, maar geen van ons had haar gevraagd, hoe of zij zich tegenover hem gedroeg. Zij kwam regelmatig iederen morgen bij ons om broodjes en bleef altijd dezelfde. Ook dezen morgen hoorden wij weldra haar stem:

„Arrestanten! Daar ben ik . . . .”

Wij snelden naar de deur, om die te openen en ontvingen haar, tegen onze gewoonte, zwijgend. Wij zagen haar vorschend aan en wisten niet, waarover wij met haar spreken zouden, waarnaar wij vragen moesten. En wij stonden voor haar, in een donkeren, zwijgenden kring samengedrongen. Zij scheen verbaasd over de ongewone ontvangst — en plotseling zagen wij, dat zij bleek werd, zich onrustig bewoog en met haperenden stem vroeg:

„Wat is er vandaag met jelui gebeurd?”

„En met jou?” vroeg de bakker somber en wendde geen oog van haar af.

„Wat zou er dan met mij zijn?”

„Niets . . . .”

„Nu geef me dan vlug de broodjes”,

Vroeger had zij ons nooit tot spoed aangezet . . . .

„Je hebt nog tijd genoeg!” zeide de bakker, zonder zich te bewegen en zag haar steeds doorborend aan.

een ieder van eenige ontwikkeling. Geen lange uitwijdingen met wijsgeerige betoogen, geen zinnen met 4 of meer komma's tusschen hoofdletter en punt, geen „Vorrede“, „Einleitung“, „Algemeiner Theil“, enz., die men in Duitse werken, vooral over physiologische onderwerpen te doorworstelen heeft. Niets van dat alles: het geheugen wordt direkt aangepakt en verdeeld in twee deelen, een bewust en een onbewust: een bosch in donkere nacht, ons onbewuste geheugen, waarin een lantaarn, die een kleine lichtcirkel om zich heen werpt, ons bewustzijn.

In dit onbewuste geheugen worden opgestapeld alle indrukken die door een der zintuigen worden waargenomen. Niets wordt geheel en al vergeten, maar de helderheid, van het beeld hangt af van den graad van intensiteit waarmede wordt waargenomen.

Vandaar dat voor het goed onthouden van iets, wat dan ook, het zuiver waarnemen en het opnemen van de verkregen indruk van zeer groot gewicht zijn. De eerste helft van het boek is dan ook hieraan gewijd. Het waarnemen door middel van de 5 zintuigen wordt besproken, en van de beide belangrijkste, het oog en het oor, een reeks oefeningen gegeven, die dienen om de nauwkeurigheid van het waarnemen hiermee te versterken.

Overgaande tot de eigenlijke geheugenwerking wordt in eene interresant hoofdstuk het aaneenschakelen van indrukken en het terugroepen ervan behandeld. Onderscheid is hierbij gemaakt tusschen willekeurige en onwillekeurige herinnering en herkenning: „Onwillekeurige herinnering is de werking van het geheugen waarbij opgezamelde indrukken weer binnen het veld van het bewustzijn komen, zonder eene inspanning van den wil. Bij willekeurige herinnering wordt iets in het geheugen teruggeroepen door een inspanning van den wil. Herkenning is die verrichting van het geheugen, waarbij wij, wanneer we iets zien of hooren, weten dat we het reeds vroeger gehoord of gezien hebben.“

De beide volgende hoofdstukken vormen een resumé van het behandelde. Het resultaat waartoe de schrijver komt, als meest geschikte wijze waarop het geheugen verbeterd kan worden, is het volgens hem „afdoende, praktische en gemakkelijk te leeren systeem“ van trapsgewijze ontwikkeling. De wereld heeft tijd genoeg gehad om de deugdelijkheid van dit stelsel te beproeven, want het werd in China, Indië, Griekenland, IJsland enz. gebruikt om de legenden, godsdienstige boeken, philosophische leerstellingen en wetboeken woordelijk te kunnen onthouden. Dat dit met succes gebeurde blijkt uit de aangehaalde voorbeelden Zoo bijv. wordt gezegd dat een Chinees de 6 boeken van Confucius uit zijn hoofd kende, en toen nu een keizer, met het zeer menscheijk verlangen voor altijd in de geschiedenis bekend te blijven, alle bestaande geschriften liet verbranden — dan zou de geschiedenis der beschaving bij hem beginnen — werden de boeken van Confucius neergeschreven uit het geheugen van genoemde Chinees, en bleken bij vergelijking met een onverbrand exemplaar woordelijk juist te zijn.

Maar laat ik me houden bij mijn oorspronkelijk plan, om slechts een korte inhouds-opgave te geven, voor de vele en dikwijls goed illustreerende voorbeelden verwijzen naar het boek zelf, en alleen nog vermelden dat, aan het einde

Toen keerde zij zich plotseling om en verdween door de deur. De bakker greep den schoffel en zeide, terwijl hij naar den oven ging, op rustigen toon:

„Die is alzo klaar!..... Ach, die soldaat!..... die „schurk,..... die laaghartige kerel!“..... Wij gingen elkaar stootend als een kudde schapen naar de tafel, en begonnen zwijgend aan ons werk. Plotseling zei een van ons: „Misschien is 't ook niet zoo...“ — „Och, houd „toch je gezicht!“ schreeuwde de bakker.

Wij wisten allen, dat hij een verstandig mensch was, dat hij veel verstandiger was dan wij. En uit zijn uitroep klonk de overtuiging van de overwinning van den soldaat... Het werd ons somber en droef te moede... — Om 12 uur, onder 't middageten — kwam de soldaat. Hij was proper en fatterig gekleed als altijd, en keek ons allen recht in 't gezicht. Wij echter ontweken zijn blik.

„Nu, heeren, willen jelui, dat ik je mijn soldatengeluk toon?“ vroeg hij met een zegevierenden lach.

„Komt dan in 't voorhuis en kijk door de reet van de „deur.... begrepen?“

Wij kwamen en bogen over elkaar heen om door de spleten van den wand in den hof te kunnen kijken. Wij behoefden niet lang te wachten.... Met vlugge schreden

van het boek enkele mijns inziens minder goed geslaagde hoofdstukken staan over meer speciale onderwerpen: het onthouden van gelaatstreken, van getallen, datums en prijzen, en het herinneren van plaatsen en namen.

Dit is de inhoud, van het in alle opzichten praktische boek. Van wetenschappelijke waarde is het niet, maar dit is juist een verdienste ervan, want het aanwezig zijn van uitwijdingen over het wezen van het geheugen, enz., zouden aan zijn beknoptheid en duidelijkheid noodzakelijk afbreuk gedaan hebben. Het boek zooals het nu is, heeft zijn doel: het aansporen tot het versterken van het geheugen en het aangeven van de middelen om dit te kunnen, volkomen bereikt, reden waarom ik het ter lezing en beoefening zeer kan aanbevelen.

J. L.

UIT DE STUDENTENPERS.

Minerva is deze week nogal onbelangrijk. Na een bespreking van het concert van „Semper Crescendo“, waarin aan dit studenten-muziekgezelschap den verstandigen raad wordt gegeven, maar geen simfonien van Beethoven meer uit te voeren, en na twee geheel verschillende appreciatien van een lezing door Van Deyssel voor „Doctrina“ gehouden, vinden we een artikel Aan de Groninger Redactie van den heer Cohen. Hij vraagt een „officiële verklaring tot opheldering van wat er in werkelijkheid is voorgevallen“, bij het donderen van Joodsche groenen te Groningen; zonder zich uit te laten over de waarheid van de berichten van „De Joodsche Courant“, verklaart hij het optreden van dit Blad, „dat zich stelt op nationaal Joodsch standpunt, en derhalve met kracht optreedt tegen eiken lagen assimilatiegeest onder de Joden; haar staf, die voor het grootste gedeelte bestaat uit studenten en oud-studenten, bedroeft zich zeer over de weinige belangstelling van den Joodschen student voor al wat Joodsch is.“ — Een zonderling debat, tusschen „Dynamiet“ en „Een oer-dynamieter“, en waar voor een derde niet uit wijs te worden is, wordt vervolgd.

Vox Studiosorum. Fragment door G. wordt voortgezet; het is nog altijd even oneenvoudig van gedachte-loop en van taal, d. i. dus: onbegrijpelijk; een zonderling gebrek aan menscheijke warmte maakt deze denksels eenigszins ongenietbaar. — Frits den Mensch maakt in de rubriek Groot-Nederland propaganda voor het Willems-Fonds, gesticht tot aanmoediging van de studie en het gebruik der Nederlandsche taal in Vlaanderen. — Overigens ook hier niet veel bijzonders.

Propria Cures. Het hoofdartikel bespreekt de laatste kroegvergadering, waar de begroting behandeld werd. „De cijfers van de kroeg geven een juist beeld van den tegenwoordigen toestand, niet alleen van N. I. A., maar van het geheele Corps: die cijfers zijn, voor het oogenblik, gunstig, maar toch nog zorgwekkend, ten minste aansporend tot voorzichtigheid en kalm beleid; de toestand in ons opgefrischte en versterkte Corps is eveneens precair: het aanbrengen der veranderingen is gelukt maar deze zijn nog niet bestendig.“ Aan het slot van zijn artikel bepleit schr., een verbreding en verdieping van de werkzaamheden der corpsgezelschappen;

en bezorgd gelaat kwam Tanja over de binnenplaats, wipte over de plassen, die de gesmolten sneeuw en de modder hadden gevormd, en verdween achter de kelderdeur. Daarna kwam ook de soldaat, op zijn gemak fluitend, met de handen in de zakken, zijn snorrebaard bewoog op en neer...

Het regende en wij zagen, hoe de druppels in de plassen kringden. Het was een vochtige, grauwe — zeer vervelende dag. Op de daken lag nog sneeuw, op den grond vertoonden zich evenwel reeds donkere moddervlekken. En de sneeuw op de daken had reeds een bruinachtig vuilen gloed. De regen viel zacht en veroorzaakte een melancholiek geluid. Wij huiverden, en het wachten maakte ons ongeduldig.

Eerst kwam de soldaat uit den kelder te voorschijn: hij schreed langzaam over de binnenplaats, met zijn handen in de zakken, als altijd.

Daarna kwam ook Tanja. Haar oogen.... haar oogen schitterden van vreugde en geluk, haar lippen glimlachten. Zij verwijderde zich als in een droom met wankelende, onzekere passen.

Dit konden wij niet rustig verdragen. Wij stormden plotseling gezamenlijk de binnenplaats op en floten, brulden boosaardig, luid en wild.

Zij kromp ineem, toen zij ons zag, en bleef als vast-

hij ziet maar één middel om dit zonder contributieverhoging of zelfs -stilstand, die „een gevaarlijke reactie of een échec der fusie zou beteekenen”, te bereiken: evenredige contributieverhoging. „Het principe hiervan is niet onbestreden, de toepassing van het beginsel uiterst moeilijk: van de voordeelen zullen waarschijnlijk eerst de geslachten die na ons komen genieten.” Dat zal nog wel een tijdje duren. — In dit nummer is ook opgenomen het jaarverslag van het A. S. C., uitgebracht door den aftredenden rector De Vries Feyens, interessant voor wie belang stelt in de treffende gebeurtenissen in de Studentenwereld te Amsterdam. De rector stelt voorop, dat waar nog niet het geneesmiddel is gevonden voor de wonde plekken der nieuwe organisatie, afbrekende critiek uit zijn mond misplaatst zou zijn; en zegt verder: „De breede basis waarop het A. S. C. sedert Mei staat, is een begin van een geheel nieuwe periode van het Amsterdamsche studentenleven, en juist die breedheid maakt dat het thans mogelijk is geworden, de ontwikkeling te leiden in een richting die waarlijk algemeen nuttig en voordelig voor allen zijn kan. Het is zeker dat het A'damsche Studentencorps nog niet „af” is, nog niet in staat is te geven het vele dat onze jeugd kan veraangenamen, nog niet in den ruimen en waren zin des woords, voedsel geeft aan het solidariteitsgevoel, dat allen die een gemeen belang hebben, ook buiten dat ééne belang moet samenhouden.” Het werk van den nu optredenden Senaat, zal vooral reorganisatie moeten zijn; ook naar aanleiding van de corpsgezelschappen zegt de rector tot den nieuwen Senaat: „Er bestaan nog overblijfselen, versteeningen van oude toestanden, die vele zaken duur en daardoor niet meer aangenaam maken; beleefdheden, die commissies en besturen elkaar plegen te bewijzen, die maken dat vele geschikte en energieke menschen die besturen vermijden. Gij kunt door uw positie veel doen, om dergelijke ouderwetsche instellingen voor verbeterde te doen plaats maken. Vreest dan niet het oude en afgeleefde te laten verdwijnen, enz. . . .” — Gij ziet, meer dan genoeg reden voor belangstelling!

R. S.

INGEZONDEN.

Curiosa

door SAM VAN DE GEER.

I. Aan de Redactie.

Sub 1°. De ondergeteekende is zeer zeker uitgenoodigd tot schrijven van een artikel en wel in het S. W. en dat wel tot twee maal toe, de laatste maal zelfs door een Redactielid van het S. W. in tegenwoordigheid o. a. van een collega.

Daar ondergeteekende de opmerking sub 1° aan een misverstand toeschrijft, noodig ik u uit deze opmerking in te trekken, anders zal ik genoodzaakt zijn, namen van Redactieliden en getuigen te noemen, hetgeen mij vooralsnog ongewenscht voorkomt.

Eene andere kwestie is 't of ondergeteekende zich van de taak gekwetend heeft op eene wijze die voldeed aan de inzichten der Redactie. Ik begrijp zeer goed, dat de Heeren

geworteld in den modder staan. Wij omringden haar en overstelpten haar vol leedvermaak met vuile woorden, zelden haar onbeschaamde dingen in 't gezicht.

Toen wij zagen, dat zij ons niet kon ontsnappen, omdat wij haar omringd hadden, en dat wij haar dus zooveel konden bespotten als wij wilden, haastten we ons niet met onze beleedigingen. Toch sloegen wij haar niet, ik weet zelf niet waarom. Zij stond midden onder ons, wendde het hoofd links en rechts, terwijl zij onze beschimpingen moest aanhooren. Wij echter bevleekten haar steeds meer met onze vuile en giftige woorden.

Zij verbleekte. Haar blauwe oogen, die voor weinige minuten nog zoo gelukkig schitterden, openden zich wijd, zwaar hijgde haar borst en haar lippen trilden.

Wij echter drongen dicht op haar en oefenden onzen wraak uit, zij had ons toch beroofd. Zij behoorde ons toe, wij hadden haar het beste gegeven, dat wij hadden, en al waren dat nu ook slechts de brokken van bedelaars — wij waren toch zes-en-twinig man, en zij was alleen, en daarom was geen kwelling van onze zijde hard genoeg voor haar schuld! Hoe wij haar beleedigden! . . . Zij zweeg aldoor, zag ons met wilde blikken aan en sidderde over 't gansche lichaam.

van het S. W. na mijn artikel genoeg van Sam hebben zullen, want kritiek op tekortkomingen in eigen kring, wordt nimmer vriendschappelijk aanvaard, hetgeen niet wegneemt, dat ik sub 2°. genoemde opmerking goed in mijne ooren geprent heb nl. dat het *Studenten Weekblad* altijd beschikbaar is voor bondsleden.

Vandaar dan ook, dat ik bij de verdere onderwerpen waarvan sprake was, het woord „des” gewenscht gebruikte, zeer goed wetende, dat de zulke heelemaal „niet” gewenscht zouden worden.

Den indruk, die mijn artikel maken zou, heb ik overigens voor het verschijnen van het S. W. tamelijk nauwkeurig aan het bewuste Redactielid medegedeeld.

Sub 2°. Wat de 2e opmerking betreft. Eene behoefte, als waarvan sprake was, laat zich reeds geruimen tijd gevoelen, al was het slechts ter publicatie der vergaderingsbesluiten en der verkiezingen.

Wat het beschikbaar stellen van het S. W. voor Bondsleden, alsook voor den „D. S. B. als zoodanig” betreft:

De eenige maal, dat in het S. W. over de D. S. B. geschreven werd, (we bedoelen even als U het artikel des heeren B. R. Bakker) was dit helaas een artikel „tegen” den D. S. B. en minstens niet geschikt om den goeden naam van den D. S. B. eer aan te doen.

De gevolgde motie van afkeuring was dan ook meer dan verdiend.

Sub 3°. Dit is ons ruimschoots bekend, doch in onze Studenten-maatschappij bestaan partijen, en Uwe keuze was steeds eene partij-keuze.

II. Aan G.

Ik begrijp werkelijk niet hoe U, die buiten de Redactie staat, zich door de Redactie als „Scheld-Redacteur” laat gebruiken, overigens uw stukje heeft de lezers zeer vermaakt, hetgeen ook uw doel was, alleen heeft ondergeteekende recht te betwijfelen of gelachen werd om den betrokken schrijver van „Het D. S. Weekblad.” Vreemd vond ik 't, dat U niet getracht hebt, een der voor U tamelijk onverkwikkelijke waarheden te weerleggen, waarvan ik in mijn artikel heb herinnerd.

Nog vreemder, dat ook de Redactie zulks nagenoeg niet gewaagd heeft. Daaruit mag ik toch niet besluiten, dat de Redactie en U het met mij eens zijn? . . .

Ook heeft U blijkbaar niet begrepen, dat het slotstuk op blz. 88 geheel slaat op de inrichting der studenten-corporaties in het buitenland; meer speciaal in Duitschland. Zoo ja, dan voor Uw ergernis haar oorsprong in de vijf korte regeltjes boven op bldz. 89.

Voelt U waarlijk niets voor alles wat daar omgaat in de groote menschen-maatschappij, complex en chaos van kapitaalmannen, zwoegers en idealisten, voelt U niets voor al het schoone, wat daar welig tiert, voor al de ellende daar geleden, koestert uw geest zich alleen bij dat enge blokje wetenschap, waar aan u zich zoo systematisch laaft . . . dan heb ik reden U diep te beklagen, en al is

(Zie vervolg Bijvoegsel.)

Wij lachten, brulden, krijschten. . . Anderen sloten zich bij ons aan. . . Een van ons trok Tanja bij den arm. . . Plotseling flikkerden haar oogen, zij hief langzaam de armen op, om haar haar in orde te brengen en riep ons luid en kalm in 't gezicht:

„Ach, jelui ellendige arrestanten!”

En zij kwam recht op ons af, ging zoo zeker voorwaarts, alsof wij er heelemaal niet waren, alsof wij haar den weg niet versperden. Daarom weken wij ook allen voor haar terug.

En toen zij uit onze kring was, riep zij zonder zich om te keeren nog eens met onbeschrijfelijke minachting: „Ach jelui tuig, jelui afschuwelijk, leelijk tuig!” En verdween.

Wij bleven op de binnenplaats achter, in den modder en den regen, onder den grauwen somberen hemel. . . Dan gingen ook wij zwijgend naar den vochtigen kelder. Geen zonnestraal kon door de vensters tot ons doordringen en Tanja zagen wij nooit meer.

G.

B I J V O E G S E L

behoorende tot het STUDENTEN-WEEKBLAD

van DONDERDAG 10 DECEMBER 1903.

die klacht ook oorzaak van eene nieuwe gewild geestige parodie in het S.-W., mij deert zulks niet.

Hoewel U mij bijzonder goed schijnt te kennen, ik weet niet wie U is, (op Eerewoord is mij verzekerd, dat U niet is een mijnheer G., waarmede „ik zittende in een fauteuil” een half uurtje heb gesproken over veel wat m. i. in onze studentenwereld anders moest en kon wezen).

Dat U mij een „leelijk, klein kereltje” vindt, daarvoor zult U uwe goede redenen hebben. Op uiterlijke schoonheden heb ik nimmer prat gegaan, en wat mijn lengte betreft, die is nagenoeg 20 cM. boven de „dienstmaat”.

Wat UEd. zelf aangaat, vermoedelijk is U van tamelijke lengte en lang niet onknap.

Ten overvloedige heb ik de eer U en de Redactie te berichten, dat ik verder dusdanig geschrijf van dezen Heer G., alsook van zijne mogelijke navolgers absoluut geen notitie meer zal nemen en ik dus deze ook niet zal beantwoorden.

Aan de Lezers van het S. W.

L. S.

Ik voel mij gedrongen aan U eenige gebruikelijkheden der Redactie van het S. W., die minder „bekend” zijn, bekend te maken.

1°. De Redactie wijkt geheel af van de persgewoonte om aan eenen schrijver in een blad minstens één exemplaar te zenden, van de bladen waarin schrijvers artikel, alsook waarin het antwoord is opgenomen.

Schrijver dezes, moest zich een nummer van dit blad verschaffen bij den uitgever voor vijf en twintig centen.

2°. De Redactie schendt zonder de minste terughouding het Redactiegeheim; zij heeft o. a. verleden week voor dat het S. W. was verschenen, aangekondigd dat een artikel van Sam van de Geer in het S. W. zou verschijnen en dit misdrijf aanmerkelijk verergerd door het pseudoniem van Sam van de Geer op te heffen en mijn naam bekend te maken.

Bij eene heuschelijke courant zou dit feit minstens met onmiddellijk ontslag gestraft worden.

3°. Erger nog, de Redactie heeft een onbekende, buiten de Redactie staande, die zich achter de schuilletter G verbergt, opgedragen mijn artikel te beantwoorden, — af te kammen Daar G's krachten daarvoor blijkbaar te kort schoten, heeft G getracht het bewuste artikel belachelijk te maken, of dit gelukt is?... dit te beoordeelen aan de lezers van het S. W.

Alzoo heeft de Redactie, mijn artikel voluit met mijn waren naam onderteekend, laten lezen „voor” dat het in het S. W. was verschenen.

4°. Weten de Lezers van het S. W. reeds, dat de Redactie er een Censuur op na houdt. Deze heeft uit mijn artikel een al „te” waar brokstuk weggelaten, om een der goede makkers niet te treffen en dat zonder er het minste gewag van te maken in het S. W. (b.v. als vierde opmerking).

Ik heb gezegd.

SAM VAN DE GEER.

Aan den Heer Sam van de Geer.

Waarde Heer!

De redactie wenscht U nog op enkele punten te antwoorden.

1°. Beide door U bedoelde redactieleden zijn zich niet bewust, U tot schrijven te hebben uitgenoodigd, konden dit trouwens in geen geval namens de redactie doen.

Wel hebben ze hunne instemming betuigd met Uw plan de questie D. S. B. in het S. W. aan te roeren.

2°. Wanneer behoefte aan een afzonderlijke rubriek voor den D. S. B. bestond dan had dit moeten blijken door het inkomen van stukken. Het is niet de redactie die met het openstellen dier rubriek een begin moest maken, maar wel de D. S. B., die van de wenschelijkheid daarvan moest doen blijken.

3°. De red. meende, dat U abonné op het S. W. was, en beging ten gevolge daarvan de onwillekeurige fout, U geen exemplaar toe te zenden. Ze biedt U bij dezen hare excuses aan voor dit verzuim, en hoopt het althans ten deele weer goed te maken, door U het bedrag van f 0,25 per postwissel te doen toekomen.

4°. De schrijver der persiflage op Uw artikel was een lid der redactie, en kende U persoonlijk niet.

5°. Gij zult U herinneren, dat de bewuste alinea uit Uw artikel is geschrapt met Uw eigen toestemming.

De Redactie.

BERICHTEN EN MEDEDEELINGEN.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

Gekozen tot commissaris A (vice-president-archivaris) van den Senaat

J. C. WILLEUMIER met 95 stemmen.

Op C. F. M. VERSTIJNEN waren uitgebracht 25 stemmen.

Candidaat-lid van het D. S. C.: H. B. F. DE VRIES.

Candidaten voor het bestuur van „ODIN”:

DOUWES DEKKER, President.

MAAS,

MONTIJN,

KERLEN,

PRINS,

} Comm.

MIJNBOUWKUNDIGE VEREENIGING.

Gewone Vergadering op Woensdag 16 December, des avonds half acht, Oude Delft 2. Spreker: de heer J. H. JANSON. Onderwerp: De goudmijnen van het Witwaterrandsbekken bij Johannesburg; ontginning en metallurgie (met lichtbeelden).

VRIJE STUDIE.

Gewone Vergadering met Dames op Maandag 14 December 1903, te 8 uur, in de Comediezaal van de Stads Doelen.

Spreker: WILLEM ROYAARDS met „de Nieuwe Geboort”, van Mevr. Roland Holst.

Correspondentie.

Wegens buitengewone drukte op de zetterij moest het artikel „Nieuwe Drankwet” tot 't volgend nummer blijven liggen.

ADVERTENTIEN.

Repeteeren te DELFT:
Administratief Recht, Theoretische en
Toegepaste Mechanica.

Adres met franco brieven, onder n°. 3132s-w, aan het Bureau van dit Blad.

Oranje Limonade

van het Delftsche Scheikundig Laboratorium is steeds voorhanden bij

J. J. G. BOERE,
Telefoonnummer 188. Hypolitusbuurt 2

Café-Restaurant HOTEL CENTRAL.

Levering van Déjeuners, Dinners, Soupers, Koude en Warme Schotels.

Uitstekende gelegenheid om te Dineeren ook bij abonnement.
Pilsener Urquell. Franziskaner Leistbräu.

Verschillende appartementen voor Vergaderingen.

G. M. VAN DE SEIJP Hz., Cuisinier.

Leest en Abonneert U op

HET VOLK

DAGBLAD VOOR DE ARBEIDERSPARTIJ.

Hoofdredacteur: P. L. TAK.

15 cents per week. f 1,95 per kwartaal.

Met Geïllustreerd Zondagsblad.

Agent voor Delft: L. M. HOUTZAGER, Singelstraat 225.

IJ. VAN WOERDEN,

Choorstraat 11.

Prima kwaliteit versche

Delftsche Roomboter,

van naamstempel voorzien; zuiverheid gewaarborgd.

◆ Gruyère kaas. ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆

◆ ◆ ◆ ◆ Edammerkaasjes. ◆ ◆ ◆ ◆

◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ ◆ Roomkaasjes. ◆ ◆

NETTE EN VLUgge BEDIENING.

Choorstraat 11.

De aangewezen verwarming van een Studentenkamer is door middel van een

GASHAARD.

De **HOUBEN'S GASHAARDEN** branden zeer zuinig en volkomen reukeloos en zijn verkrijgbaar in alle grootten in het **MAGAZIJN** van

GAS- en WATERLEIDING-ARTIKELEN van

J. B. LORREWA,

Koornmarkt 22.

Verschenen bij den Uitgever

J. WALTMAN Jr.

PLASSCHAERT,

Schilderij-Zien.

Prijs 40 Cents.

Abonneert u op:

„SPORTKRONIEK”

Weekblad voor Sport.

Verschijnt Donderdags.

Abonnementsprijs f 4,— per jaar (bij vooruitbetaling).

Uitgever:

J. WALTMAN JR. - DELFT.

Voor nette Heeren **bestaat er gelegenheid**

om te dineeren.

Adres: HUGO DE GROOTSTRAAT 117.

TE HUUR met Januari of later:

een Zit- met twee Slaapkamers,

ook afzonderlijk te huur. Alles nieuw gemeubileerd.

Adres: VLAMINGSTRAAT No. 45.

Te koop aangeboden:

WINKLER PRINS

Geïllustreerde Encyclopaedie,

9 deelen gebonden, in zeer goeden staat en voor lagen prijs.

Te bezichtigen bij den Boekhandelaar J. WALTMAN Jr.

Nederlandsche Muziekkalender.

NEGENDE JAARGANG — 1904.

INHOUD: Kalender 1904, met gedenkdagen; — Muziekverenigingen en Instellingen in Nederland, met opgaaf der bestuursleden; — Levensbeschrijvingen met portretten: — Losse aantekeningen omtrent het Muziekleven in Nederland, in 1902—1903; Verscheidenheid; — Lijst van Nederl. werken, in den loop van het jaar uitgegeven; — Opgaaf van examina. —

MUZIEK-BIJLAGEN; Twee bekroonde Piano-Sonaten (ook speelbaar voor niet te ver gevorderden), van **Cornélie van Oosterzee** en **L. Schnitzler** (Jury in den wedstrijd waren de heeren **BERNARD ZWEERS**, **JULIUS RÖNTGEN** en **I. MOSSEL**, secr.)

VERLOTING; Ieder bezitter van den **Muziekkalender 1904** deelt kosteloos mede in de verloting van

DRIE PRACHTIGE AMERIKAANSCH E ORGELS (uit de magazijnen der firma **GOOSEN** en **SWAGERMAN**, Den Haag) en van

TWEE GROOTE CONCERT-GRAMMOPHONES (uit de Kon. Fabriek van Muziekinstrumenten **M. H. J. KESSELS**, Tilburg).

➡ Prijs van den Kalender, met Muziek-bijlagen en Premie-Bewijs ➡

90 cents.

Boekhandel **J. WALTMAN JR.,**

BINNENWATERSLOOT 33.

Heden verscheen en is voorhanden bij den Boekhandelaar **J. WALTMAN JR.** te DELFT:

SPEENHOFF

Liedjes, Wijzen en Prentjes.

35 Liedjes met Muziek en 100 Prentjes,

Prijs 90 cents.

Gebonden f 1,40.

Overal waar de Heer **SPEENHOFF** in den lande met zijn aangrijpende liedjes optrad, had hij een ongekend succes. De bewonderaars van **SPEENHOFF** zullen met vreugde de uitgave van dezen bundel begroeten.